

Ken je het gevoel van jaloezie, jaloezie op iets waarvan je weet dat je het nooit zou kunnen krijgen, jaloezie die jouw het meest onzekere gevoel geeft. Wat is jouw ontsnapping hieraan? Of nog een betere vraag, wat liet dit gevoel jouw doen...

Voor dit verhaal gaan we een stukje terug in de tijd.

We zijn ongeveer 4 decennia 's terug en we zijn in Auvergne, een prachtig dorpje in Frankrijk. We kijken mee met Jeanne Bitor omdat zij naar mijn mening de hoofdpersoon is. Ze is een inmiddels volwassen en ze wordt in het dorp ook wel het wonder der natuur genoemd. Niet omdat ze haar zo mooi maar omdat de dorpsbewoners het een wonder vinden dat de natuur zo een lelijk persoon heeft kunnen maken. Haar uiterlijk zit haar in alles tegen en ik denk dat daarom ook geen verrassing is dat haar jaloezie licht bij het mooiste meisje uit het dorp met een carrière als actrice en die in Jeannes ogen bevoorrecht is in alles wat ze doet, Isabelle. Jeanne vond haar rust in schilderen, en dan vooral het schilderen van verval en de fases van de dood bij levende wezens. Ze vond het prachtig om te zien hoe de schoonheid van wezens zich in vervallen lelijkheid keerde. Ze had al een heleboel van dit soort schilderijreeksen gemaakt maar er ontbrak nog 1 wezen, een persoon. Deze gedachte liet haar de ontvoering op Isabelle uitvoeren met de in haar achterhoofd dat ze haar zou laten verhongeren tot ze zou sterven en haar in deze fases zou schilderen...

In het boek krijg je met zowel de alwetende verteller te maken als met meerdere personale vertellers. Zo wordt er zowel vanuit Jeanne als uit Bernard Buffon die al jaren een grote obsessie met haar heeft. In het verhaal blijf je vooral in het heden van het verhaal. Er worden af en toe wel herinneringen van de jeugd naar boven gehaald maar die zijn heel ongedetailleerd.

In het verhaal denken Jeanne en Isabelle elkaar te leren kennen ook al is het bij 1 van hen een leugen en in het boek kom je plottwisten tegen en zijn er momenten waar niets is wat het lijkt. In een strijd tegen leven of dood kom je pas echt achter de persoonlijkheden van de karakters en hoe ze elkaar beïnvloeden. Hierdoor lijkt het ook wel ergens op *GEBR*. Ook zijn er tikkeltjes van feminisme in het verhaal die er toch wel duidelijk uit springen. Je komt ze vooral tegen in zinnen en de mooiste daarvan vind ik ; "als goddelijk wezen oefen je een hypnotiserende kracht uit op de mannen die betoverd willen worden. Maar als na enige tijd bleek dat hun godin de kwetsbaarheid en gevoelens van een gewone sterveling bezat, hevelde ze hun bewondering spontaan over naar een nieuwe schoonheid die goddelijk en onbereikbaar leek"

Dit boek is een boek doe ik normaal niet zomaar uit de kast zou pakken maar waar ik zeker geen spijt van heb dat ik het heb gelezen. Ik denk dat juist dit boek je ook bewust maakt van je onbewuste bewustzijn en dan bedoel ik vooral de dingen die je uit emotie doet waar je later spijt van gaat krijgen en waarvan je stiekem wel weet dat je er spijt van gaat krijgen maar dat je wil sterker is en ik denk dat je dat door dit verhaal meer gaat realiseren.